

Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale proto, že jste jedli chléb a nasýtli jste se. Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný; ten vám dá Syn člověka, jemuž jeho Otec, Bůh, vtiskl svou pečeť.“ Řekli mu: „Jak máme jednat, abychom konali skutky Boží?“ Ježíš jim odpověděl: „Toto je skutek, který žádá Bůh: abyste věřili v toho, koho on poslal.“ Řekli mu: „Jaké znamení učiníš, abychom je viděli a uvěřili ti? Co dokážeš? Naši otcové jedli na poušti manu, jak je psáno: „Dal jim jíst chléb z nebe.““ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám, chléb z nebe vám nedal Mojžíš; pravý chléb z nebe vám dává můj Otec. Neboť Boží chléb je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“ Řekli mu: „Pane, dávej nám ten chléb stále!“ Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.

Když jsem zhruba před 20 lety nastupoval jako novokněz na Ostravsko, tak jsem si mimo jiné pořídil i dopravní mapu města Ostravy, abych věděl, jak se kde dostanu. Když se do ní zadíval, uviděl jsem zastávku Husův sbor. No, tam to mají pěkně vymyšleno, pomyslel jsem si! Škoda, že to tak nemáme třeba v Polance, tam je zastávka taky u kostela. Každý takové štěstí mí nemůže, to se ví.

Tak tedy Husův sbor ve Staré Bělé. Dnes jsme zde. V neděli. Slavíme den Vzkříšení. Slavíme otevření tohoto kostela před 100 lety. Že tady kostel ještě stojí. I to, že jsme tady jako církev. Byli to naši předkové, kteří měli velikou touhu mít svůj svatostánek a tato touha dostala konkrétních obrysů a stala se skutečností.

Máme fotodokumentaci, kroniku nebo pamětní knihu, můžeme listovat, číst, domýšlet. Dávat průchod své představivosti. Plno lidí. Někteří sedí, jiní stojí. Dav všude kolem. Pocity uspokojení, pýchy, radosti. Povedlo se! Tak si to všechno s vděčností uvědomujeme a přemýšlíme, co je naším posláním, tady a teď, protože každá generace nemá zadání stavět kostely.

Víme, že první křesťané se scházeli po domech, v katakombách, kde to šlo. A Pán Ježíš nepotřeboval domy z cihel a kamení. Přesto i on učil v synagogách a mířil do chrámu. Něco v nás je, že si říkáme, vždyť modlit se můžu všude, abychom pak byli vděční, že přece jen máme místo, kde se setkáme s ostatními a můžeme říci: Toto je náš duchovní domov.

První křesťanské kostely mají obvykle formu lodi, která pluje směrem na východ. Křesťané se totiž rádi modlili směrem ke Slunci, které je obrazem Krista., slunce nového věku. Loď, která k němu pluje, to je pěkná symbolika.

Dalším momentem bylo oddělení toho, co je uvnitř a co zůstává venku. Myšlenka je jednoduchá. Kdo vstoupil do kostela, ocitnul se v novém světě, který už je Kristem vykoupený. Čekající na vykoupění zůstávají venku. To v nás vyvolává takovou tu duální představu světa, dobro – zlo, hmotné – duchovní, světlo, tma atd.

Nevíme, jak dalece měli naši předkové čas uvažovat, jak by chtěli pojmout stavbu Husova sboru. Jestli jim něco z tohoto vytanulo na mysli.

Jsmo tady v kostele. Odkaz našich předků je i v tom, že věděli, že modlit se a naslouchat Bohu je podstatné pro život. Žijeme v tzv. postmoderní době, jako bychom znovu hledali, jak spolu komunikovat, jak vést dialog. S Bohem i s lidmi. Máme mobily, internet, televizi, naše životy doprovázejí neustálé zvuky a přece jako by tato civilizace zmírala na to nejpodstatnější – je málo skutečného a hodnotného styku mezi lidmi, i když spolu pořád komunikujeme.

Snažíme se vytvářet věci, hodnoty. To je chvályhodné. Ale taky můžeme o mnoho přijít. Víme, že nedávné záplavy řádně pocuchaly naše nervy, oběti na životech, škody na majetku i na duších sčítáme stále. Poděkování patří všem, kdo pomáhali a pomáhají. Nakonec vidíme, že lhostejnost nezvítězí. Nepřízeň a zkoušky k životu věřících patří. Apoštol mluví o díle milosti. On tehdy myslel na sbírku pro chudé v jeruzalémské církvi. Píše do Korintu něco ve smyslu: Nebojte se být velkorysí a štedří v dávání. Jde o hluboce křesťanskou záležitost, i když si to dnes mnozí neuvědomují. V Kristu jsme obdarováni a to nás vede k dávání. Nemusíme, ale můžeme a máme dávat. Máme se dělit o to, co máme. Kdo se odváží do tohoto kruhu přijímání – dávání vstoupit – a daruje – pozná, že neztrácí, ale je obdarován jinak a víc. To znamená, že bolest sneseme a utrpení nás nepoloží, protože Bůh se nás zastane.

Jsme v kostele. Vystavěli jej lidé naděje. Mnohde se zadlužili a dlouhá léta spláceli. Udělali to, protože chtěli předat svým potomkům něco smysluplného. My víme, že dneska je úplně jiná doba. Že i církve se změnila a mění. Tušíme, že v budoucnu bude v mnohém jiná. Jaké znamení naděje po sobě necháme my?

Víme, jací jsme. Někdy není čas. Jindy jsme ustaraní a bolaví. Atd. Ale pořád se tady scházíme. Bůh je s námi. Patřit Ježíšovi neznamená přestat být sám sebou, ale ještě víc být sám sebou. V tom nejlepší slovy smyslu. Spolu s ostatními. Pro ostatní.

A ten Hus v názvu? Šlo o křesťana, který s celou svou živelností vzal Krista vážně. Pro něj to byla Pravda, kterou on chce následovat, byť by jej dovedla k hranici. Tváří v tvář smrti necouvl, neboť ho nikdo, ani učení doktoři a církevní elita nedokázali usvědčit, že by byl na cestě falešné. Byl mravně na výši. Nakonec zaplatil životem.

Dějiny jsou protkány hříšníky, kteří nakonec osvědčili lásku ke Kristu, ale pozor, také k církvi. Právě ti, kdo lamentovali nad nekázní a zlořády v církvi, ji vlastně milovali nejvíce a ctili Pána Ježíše Krista. Jak jinak by třeba svou modlitbu mohl Hus začínat: Ó nejsladší Kriste... Jak je to s naší láskou k církvi? Jak o ní smýšlíme? Modlíme se za ni?

V Janově evangeliu Ježíš vysvětluje mnoho zásadních věcí, ale důležitá je tam víra. Je to přirovnáváno k vidění. Člověk potřebuje dar světla, dar vnitřní obnovy a správného nazírání, potom pro něj Ježíš neznamená jen člověka, druha, učitele, který mu dal najíst, ale znamená Spasitele, který se stal Cestou, Pravdou a Životem.

Liturgie nás uvádí do tohoto monumentálního příběhu. Přijímáme tento chléb, manu, chléb z nebe. Dává nám sílu, abychom mohli den ze dne vykročit. Je to chléb, ze kterého dostává každý tolik milosti, kolik potřebuje a k vykonávání svého úkolu na zemi. Protože je to chléb z nebe a zároveň chléb vešdejší, který potřebujeme každodenně, církevní hymny o něm mluví jako o andělském chlebu. Požíváme jej již na zemi, ale přenášíme se tím už k nebeské hostině Beránka po vzkříšení z mrtvých.

Musím říci, že čím více objíždím krásy tohoto světa, tím víc mě zaráží sakrální stavby, které lidé vystavěli, aby se měli kde modlit, vnímat Boží přítomnost. Cestování v tuzemsku nabízí také spoustu křížů, muk, kaplí. Někdo to musel vystavět, někdo v tom musel vidět nějaký smysl. Mám dojem, že poselství zní, aby lidé nezapomněli na Boha. Nakonec - každý skutek lásky, každá i trocha dobra, tam, kde zveme Ježíše, tam to má platnost ne jen pro časnost, ale vписuje se do dějin spásy a i když to zcela nedohlédneme a nerozumíme tomu, tak to má ten přesah do věčnosti.

Tak šťastnou cestu a ať je zastávka „Husův sbor“ místem vyhledávaným a požehnaným!